

مدت زمانی است عرصه و اجرای موسیقی مسیر دیگری را هم در پیش گرفته و به شبکه‌های تلویزیونی چون رسانه‌های شبکه نمایش خانگی راه پیدا کرده و خوشبختانه این اجراهای زنده توانسته مخاطبان بسیاری را به خود جذب کند. به‌طور مثال برنامه «هم رفیق» که این روزها سروصدای بسیاری کرده و فصل نخست آن چندی پیش به پایان رسید. یکی از بخش‌های جذاب این برنامه جدا از حضور میهمان و صحبت‌های آنان، اجرای گروه بمرانی بود که توانستند عملکرد خوبی برای مخاطبان داشته باشند. این گروه موسیقی فعالیت خود را در سال ۱۳۸۷ و در فضای مجازی و کافه‌ها و سپس آهنگسازي و اجرای زنده در تئاتر شروع کرد و در مدت زمان کوتاهی توانست بسیار خوب ظاهر شود اتوبوس قرمز، مخرج مشترک، گذشتن و رفتن پیوسته، سیزده چهل و احتمالاً قهرمانی در کار نیست از آلبوم‌های رسمی این گروه است و در کنار آن با کارگردانان سینمایی چون فریدون جیرانی و کمال تبریزی همکاری داشته و در عرصه تئاتر هم با حسن جودکی، سجاد افشاریان، سیامک صفری، فرهاد آئیش و... کار کرده اند. به انگیزه اجرا در برنامه «هم رفیق» گفت وگویی با خواننده این گروه بهزاد عمرانی داشته‌ایم که در ادامه می‌خوانید.

■ گفت وگور با اجرای شمارد «هم رفیق» آغاز می‌کنیم؛ از تجربه خود در این برنامه بگویید. آیا این حضور و اجرا ایده شما بود یا نتیجه کندنه برنامه؟

شروع کار در «هم رفیق» برای ما بسیار سخت بود، به‌دلیل اینکه فرصت اندکی برای تمرین و اجرا داشتیم، چرا که دو هفته به آغاز برنامه تماس گرفتند و گفتند پیشنهاد تهیه کننده این است که گروه بمرانی در بخش اجرای زنده این برنامه حضور داشته باشند و قطعاتی را در آئیم‌های مختلف برنامه اجرا داشته باشند و ما مجبور شدیم این موزیک‌ها را در مدت زمان اندکی تولید کنیم و حدود ۷ قطعه برای آئیم‌های مختلف برنامه از جمله ورود میهمانان و پایان برنامه ساخته شد. البته گویا برخی دوستان پیشنهاد کرده بودند در این مدت زمان کوتاه گروه بمرانی بهترین گزینه و انتخاب است و می‌توانند این کمک را داشته باشند. نکته دیگر اینکه برخی از میهمانان برنامه با کارهای ما آشنا بودند و قطعات مورد علاقه خود را درخواست می‌کردند یا گاه آقای شهاب حسینی پیشنهادهایی داشتند که اجرا می‌شد. البته من براین نظرم اگر فرصت و زمان بیشتری وجود داشت قطعه‌ای موسیقی برنامه پویاتر بود اما متأسفانه زمان برنامه بسیار فشرده بود و روزی ۲ یا ۳ قسمت ضبط انجام می‌شد و براین اساس این فرصت وجود نداشت تا در حین برنامه تغییر موسیقی یا تولید محتوا داشته باشیم. نکته دیگر اینکه ما اطلاعاتی از میهمانان برنامه نداشتیم و اگر شناخت و فرصت بیشتری بود سعی می‌کردیم موزیک‌هایی براساس شخصیت‌های میهمانان برنامه طراحی و تولید کنیم و در واقع در زمان بسیار کمی به ایده‌های بیشتری فکر می‌کردیم. جالب است بدانید اغلب تهیه‌کنندگان برنامه‌های تلویزیونی تمرکز را بر نشان بر دكور برنامه است و کمتر به این موضوعات توجه دارند. البته نگاه ما بیشتر کمک به این پروژه بود و به‌دنبال شهرت و پول بودیم به این دلیل که مدیای ما و کسانی که «بمرانی» را می‌شناسند و آثار ما را گوش می‌دهند می‌دانند هدف ما هیچگاه این گونه نبوده و ما طرفداران عزیز خود را خواهیم داشت، اگرچه حضور در این برنامه موجب شناخت بیشتر و گسترش کتبم هر چند برخی از این دوستان انتقاد و گلابه داشتند و براین نظر بودند حضور و اجرا در «هم رفیق» که به‌صورت یک «شوی تلویزیونی» است جایگاه و سطح فعالیت «بمرانی» را پایین آورده است که من با این دیدگاه مخالف هستم، چرا که کار ما موزیک است و باید ساز بنوازیم تا به این شکل یک گروه موسیقی ادامه حیات پیدا کند بویژه در این دوران سخت کرونا البته پیش از این هم در تئاتر فعالیت داشتیم و همچنین فعالیت در بخش موزیک فیلم، به‌طور کلی باید بگویم گروه بمرانی علاقه‌مند به چالش در این نوع فعالیت‌هاست.

■ اجرا در این گونه برنامه‌ها چه تأثیر منفی در گروه‌های موسیقی خواهد داشت که موجب انتقاد مخاطبان گروه بمرانی شده‌است؟ بعد از اتفاقات آبان ۹۸ بمرانی از جمله گروه‌های موسیقی بود که تصمیم گرفتیم هیچگاه به تلویزیون همکاری نداشته باشیم و در برنامه‌ای شرکت نکنیم اما یکی از دلایل حضور ما در «هم رفیق» رسانه نمایش خانگی بود که نگرش آن متفاوت از تلویزیون است و ممانعتی در نشان دادن ساز ندارد. البته اساساً اجرا در برنامه‌های تلویزیون سختی‌های خودش را دارد و شاید به بدترین شکل ممکن هم باشد، به‌عنوان مثال در برنامه «خنده‌ها» آقای رامبد جوان مینتوری برای اجرای کار ما وجود نداشت و این مشکلات پیشنهادش لب آهویی بود تا اجرای زنده و این وضعیت موجب شد تا از این اجرا‌ها صرف نظر کنیم. وقتی تلویزیون ساز را نشان نمی‌دهد به معنای بد بودن این هنر است براین اساس اگر موسیقی بد است چرا در برنامه‌های تلویزیونی موزیسین دعوت می‌شود؟ مگر کار موزیسین غیر از نوازندگی و خوانندگی است، البته همین دلیل من تصمیم گرفتم در برنامه‌هایی که با نشان دادن ساز مشکل دارند شرکت نکنم اما با وجود این پلتفرم‌ها چون برنامه‌های شبکه نمایش خانگی شرایط کمی بهتر شده و علاوه بر دعوت از گروه‌های پاپ موزیک و موسیقی‌های سنتی سبک‌های جدیدی از موسیقی هم فرصت اجرای برنامه دارند. البته اگر این دوران نبود و کرونا ی وجود نداشت و کنسرت‌ها برقرار بود ممکن بود نوع برخورد و تصمیم‌گیری ما برای حضور در این برنامه‌ها تغییر کند.

■ در برنامه‌های چند «هم رفیق» با حضور شهاب حسینی، «ام‌شو» مجید صالحی و حتی خنده‌ها تأکید ش بر اجرای زنده موسیقی است. از دیدگاه شما علت باب شدن چنین برنامه‌هایی چیست؟ آیا به دلیل جذب مخاطب بیشتر است یا روندی است که در دنیا هم رایج بوده؟ از نظر من این انتخاب به دلیل جذب مخاطب است به این دلیل که اغلب برنامه‌های تلویزیونی ما الگوبرداری از غرب است البته ایرادی بر آن وارد نیست و ایده جالبی است و به نظر من هر برنامه‌ای که موجب شود ساز و موسیقی بیشتر به مردم شناسانده شود و موزیسین‌ها برای غریب‌پای هم معرفی شود می‌تواند مفید و تأثیرگذار باشد و از آن استقبال می‌کنم و تأکید می‌کنم بودن این برنامه‌ها بهتر از حذف آن است. حتی فرصت خوبی است برای کسانی که به هر دلیل نمی‌توانند در کنسرت‌ها ما حضور داشته باشند. البته تعداد اینگونه برنامه‌ها که به نوعی موسیقی محور هم می‌تواند باشد

بهزاد عمرانی خواننده گروه موسیقی بمرانی از فعالیت خود در برنامه «هم رفیق» می‌گوید

موسیقی هیچگاه متوقف نمی‌شود

می‌توانست به‌دلیل قطعی برق یا دیر آمدن میهمان برنامه یا مسائل دیگر باشد و در آن بخش از زمان برای آنکه حوصله حاضران در سالن به سر نپایید اجرای کنسرتی از قطعات گروه داشتیم تا آنجا که آرام آرام مخاطبان هرگاه که در موبایل نصب می‌شود سازهای خود را بسیار استقبال کردند و این ارتباط برای ما هم بسیار لذت بخش بود. اما به‌طور کلی باید بگویم اجرا در کنسرت متفاوت از این برنامه‌ها است. اجرای کنسرت انتخاب مخاطب موسیقی است و برای آن ارزش قائل است و هنرمند می‌کند و بلیت تهیه می‌شود و باید به این حسن انتخاب احترام گذاشت و در مقابل آن گروه موسیقی هم آزاد است ایده‌های خود را اجرا کند اما قطعه‌ای یک برنامه تلویزیونی این آزادی وجود ندارد و تریبونی برای موزیسین نیست و تنها متوظیف کاری که به ما محول شده و یک برنامه تعریف شده را اجرا کنیم.

■ می‌توان اینگونه استنباط کرد مخاطبان یک کنسرت آشناتر به موسیقی و اجرای آثار هنرمند مورد علاقه خود هستند اما شرکت کنندگان یک برنامه تلویزیونی افرادی هستند که گروه‌سنی مختلف و حتی شناخت خوبی هم از موسیقی یا آثار شما ندارد. این ارتباط حسی در برنامه «هم رفیق» چگونه شکل گرفت؟

به دلیل کرونا و رعایت دستورالعمل‌های بهداشتی اغلب شرکت‌کنندگان حاضر در سالن ثابت بودند و این آشنایی در طول برنامه‌های مختلف شکل گرفته بود البته برخی از این مردم عزیز شناخت خوبی از موسیقی ما داشتند و حتی درخواست قطعه مورد علاقه خود را داشتند و رابطه احساسی خوبی بین ما و تماشاچیان بود حتی افرادی که سن و سال بیشتری داشتند و این اتفاق جالبی بود. درواقع برای من لذت بخش‌ترین قسمت «هم رفیق» ارتباط گروه «بمرانی» با تماشاچیان حاضر در برنامه بود.

■ با توجه به اینکه رسانه ملی ما ساز را نشان نمی‌دهد تولید چنین برنامه‌هایی چقدر در مخاطب تأثیر گذاشت؟

قطعاً تأثیرگذار خواهد بود. بارها این مثال را گفته‌ام که موسیقی کارتون پلنگ صورتی که یک اثر ماندگار جهانی است و آشنای همه مردم به این دلیل که این آهنگ بواسطه شنیده شدن از یک رسانه که شاید ناخواسته هم باشد در ذهن مردم جای گرفته بنابراین تولید چنین برنامه‌هایی هم می‌تواند تأثیرگذار باشد.

■ کمی هم از تجربه اجرا در برنامه «خنده‌ها» بگویید؟ در فصل یک خنده‌ها صحبت‌هایی با آقای رامبد جوان داشتیم و پیشنهادهایی برای اجرای موسیقی داشتند اما چون درگیر ضبط آلبوم بودیم فرصت چندانی

به این نوع موسیقی‌ها بیشتر علاقه پیدا کنند و روز به روز شاهد این علاقه‌مندی و گرایش هستیم و شاید علت آن تکرار آثار باشد یا شنیدن آثار جدید بویژه نسل جوان جامعه.

■ چه اتفاقی موجب تغییر ذائقه شنیداری جامعه بانسل امروز موسیقی شده؟

در واقع فضای مجازی و اینترنت کمک بسیاری به شنیده شدن داشته است. البته این رسانه نقاط منفی هم داشته و به نظر من مدیای اینترنت در رشد سلیقه مردم بسیار تأثیرگذار بوده و خوراک بیشتری در اختیار مخاطب می‌گذارد.

■ البته گروه «بمرانی» هم از همین شنیده شدن‌ها الگوبرداری کرده و مشکل گرفته بویژه آثار غربی!

اساساً با شنیدن یک موسیقی ایده‌ای خلق می‌شد. البته زمانی که این گروه تشکیل شد که حدوداً ۱۴ سال گذشته است فعالیت ما در کافه‌های شهر بود آن هم برهه‌ای از زمان که اجرای موسیقی در کافه جرم بزرگی بود اما امروز این سختگیری‌ها بسیار کمتر شده. نکته دیگر اینکه آن زمان اینترنت به این گستردگی در اختیار مردم نبود اما امروز دسترسی‌ها آسان‌تر شده و فکرمی‌کنم همین اتفاق در سلیقه خوب یا بد مردم تأثیرگذار است.

■ آیا بعد از بیش از یک دهه فعالیت گروه بمرانی در انتخاب و خلق اثر، یک هدف و ثبات رسیده‌است؟

خبر و هنوز که هنوز است می‌شویم و ایده می‌گیرم. من بر این باورم اگر شنیدن کارهای مختلف را متوقف کنید نمی‌توانید به یک ایده خوب برسید. باید دائماً جست‌وجو و تحقیق کرد تا اطلاعات بیشتری کسب شود و این موضوع تنها به موسیقی خلاصه نمی‌شود حتی در عرصه کتاب، فیلم و... هم باید اینگونه بود.

■ سبک موسیقی شما منتقدی هم‌داشته؟

بله، خیلی زیاد و این طبیعی است. البته توجه به تشویق و انتقاد مخاطب در روند کاریمان تأثیری ندارد و هر کاری را که بر ایمان لذت بخش است، انجام می‌دهیم. بارها گفت‌ه‌ام افراد موجب نابودی یک موزیسین می‌شوند که او را دوست دارند چرا که براساس این علاقه شخص را مجاب می‌کنند هر کاری را که مورد علاقه‌شان است، انجام دهند و اشتباهی صورت نمی‌گیرد و این سبکی به پایان خط رسیدن یک موزیسین. من همیشه سعی کرده‌ام کاری که از پس آن بر می‌آیم انجام بدهم نه آنچه بر من تحمیل شود.

■ موسیقی راک، پاپ و دیگر سبک‌های از این دست چقدر نیاز جامعه است که تولید شود؟ آیا ارتباطی با هنرمندان پاپ دارید؟

به‌طور کلی هر نوع موسیقی نیاز جامعه است و هر موسیقی جایگاه خود را دارد اما در خصوص ارتباط با هنرمندان باید بگویم هیچ رابطه‌ای نیست و اساساً باید بگویم موزیسین‌ها با هم خوب نیستند. خود من پیش از کرونا بواسطه آشنایی با دوستانی که در تئاتر فعالیت می‌کنند در طول هفته به چهار تئاتر دعوت می‌شدم اما طی سال‌های یک کنسرت هم دعوت نشده‌ام.

■ آنچه در تعریف موسیقی راک آمده یک موسیقی اعتراضی است آیا بواسطه این تعریف آثاری در خصوص مشکلات اجتماعی، سیاسی و... تولید کرده‌اید؟ آیا این نوع موسیقی هاترین مصرف‌دار.

من موسیقی راک را یک موسیقی دغدغه‌مند می‌نامم و در این رابطه کارهایی چون «میری تو خونت»، «حالت درونی»، «پیش‌بین نرو» و «خارجی» از گروه‌هایی بودند که یک دغدغه‌شمار را گرفته‌اند. البته آثار عاشقانه هم به نوعی یک دغدغه است و در ژانر تعریف می‌شود. نکته دیگر اینکه هر موسیقی می‌تواند تاریخ‌صبر داشته باشد اما موسیقی هیچ‌گاه فراموش نمی‌شود به‌طور مثال آثار برخی از بزرگان موسیقی دنیا حتی بعد از ۲۰ سال از تولید آن توانسته مخاطبان خود را جذب کند. شما بگویید در این ۱۰ سال اخیر چه آلبوم موسیقی سنتی منتشر شده که توانسته بازار را رو به جذب کند و مانند کار خودی آثار هنری باید از روی عشق و علاقه و بدون هیچ انگیزه تولید شود تا بتواند جایگاه خود را پیدا کند.

■ در خصوص آلبوم سیزده چهل بگویید ایده ساخت یک موسیقی آثار گذشتگان.

این آلبوم دغدغه ذهنی ما بود. موزیک‌هایی که در دهه چهل ساخته شده بود و به‌دلیل آن‌که آن دوران هنرمندان با پاپ بی شماری فعالیت داشتند این آثار کمتر شنیده و دیده شد در حالی که در زمان خود آثار بی‌شروبی بودند و ماتصمیم گرفتیم این کارها را با تنظیم جدیدی از خوانی کنیم. من هیچ‌گاه به موسیقی که نیاز جامعه است فکر نمی‌کنم یا اینکه حرف مردم چه بوده و چه هست، البته من در کنار همین مردم زندگی می‌کنم. قطعاً دغدغه آنها دغدغه من هم است اما ترجیح می‌دهم کار خودم را انجام بدهم و هدفم را دنبال کنم.

■ از تجربه خود در عرصه سینما و تئاتر بگویید. اعتمادی که این هنرمندان شناخته شده به یک گروه موسیقی تازه کار داشتند گروه بمرانی هم توانست سر بلندشود.

آغاز این کار از یک اجرای پر فورس در تئاتر بود و چون آمد که توانستیم با قدرت روی صحنه ظاهر شویم، البته گروه ما از ابتدا علاقه‌مند به فعالیت‌های تئاتری بود و آرام آرام توانستیم در این عرصه حضور پیدا کنیم. بعد از آن پیشنهادهایی در عرصه سینما داشتیم. ما در یک برهه از زمان مجوز فعالیت نداشتیم و به‌صورت زیرزمینی فعالیت می‌کردیم. براین اساس تنها راهی که می‌توانستیم برای مردم موزیک بنوازیم در تئاتر بود و درواقع دروازه فعالیت و موفقیت ما تئاتر آغاز شد. البته قبل تر در کافه‌ها فعالیت می‌کردیم و آرام آرام توانستیم رویه جلوتر حرکت کنیم.

■ به عنوان سؤال آخر از رانمایی شما شرایط امروز فعالیت موسیقی سسل جوان چیست؟

به نظر من موسیقی هیچ‌گاه متوقف نمی‌شود و به مرور زمان جایگاه خود را پیدا خواهد کرد و تنها کار ما این است که به فعالیت خود ادامه دهیم.